

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Senzo, a. s.,** se sídlem Hradební 1021/19, Cheb, zastoupený JUDr. Janem Vydrou, advokátem se sídlem Hošťálkova 1b, Praha 6, proti žalovanému: **Celní ředitelství České Budějovice,** se sídlem Kasárenská 6, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 4. 2010, č. j. 10 Af 7/2010 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil rozsudkem ze dne 21. 4. 2010, č. j. 10 Af 7/2010 - 40, rozhodnutí Celního ředitelství České Budějovice (dále jen „stěžovatel“) ze dne 8. 12. 2009, č. j. 5885/2009-030100-21, kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu České Budějovice (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1414-05/2009-036100-021, jímž bylo rozhodnuto o nároku žalobce (dále jen „účastník řízení“) na úrok podle ust. § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že s ohledem na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Afs 121/2009 - 59, dospěl k závěru, že v jedné a téže věci téhož účastníka řízení probíhají u stěžovatele, resp. předtím u celního úřadu, dvě řízení. V novém řízení krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, když vycházel ze závazného právního názoru vysloveného v citovaném

rozsudku. Závazný právní názor je pak právně významný i pro posouzení dané náležitosti v tomto řízení. Nejvyšší správní soud dovodil, že účastník řízení v předchozím řízení jednoznačně požadoval vedle vrácení zaplaceného přeplatku na clu a daní z přidané hodnoty, spotřební daní a exekučních nákladech i zaplacení úroku z daňového přeplatku podle ust. § 64 zákona o správě daní a přeplatků, neboť měl za to, že toto ustanovení je pro jeho věc použitelné. Za této situace byl stěžovatel povinen rozhodnout o celém obsahu odvolání a srozumitelně ve výroku a v odůvodnění rozhodnutí vyjádřit, zda účastníku řízení jím požadovaný nárok přiznává. To nebylo provedeno a stěžovatel následně dne 18. 6. 2009 rozhodl o nevyhovění žádosti o vyplacení úroku z vráceného celního dluhu. S ohledem na právní názor vyslovený Nejvyšším právním soudem je důvodná námitka účastníka řízení, že rozhodnutí celního úřadu z 19. 2. 2009 představovalo překážku řízení již zahájeného, a tudíž nebylo možné o témže nároku zahajovat nové řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal, že s ohledem na právní úpravu obsaženou v zákoně o správě daní a poplatků a ústavní zásadu povolovací nelze o nároku na úrok rozhodnout v odvolacím řízení proti rozhodnutí, které se žádostí o přiznání nároku na úrok podle ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků vůbec nezabývalo. Citovaný zákon neupravuje možnost společného řízení, resp. společného výroku, jako např. v ust. § 37b odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, kde je součástí dodatečného platebního výměru i stanovena výše penále. Proto je nutné o úroku rozhodovat samostatným rozhodnutím tak, jak to udělaly celní orgány. Krajský soud tedy nesprávně právně posoudil procesní postup stěžovatele a jeho podřízeného orgánu. Pro posouzení dané věci je podstatný spisový materiál ve věci sp. zn. 10 Af 21/2010, včetně podané kasační stížnosti, kterých se stěžovatel dovolává. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Řízení v projednávané věci bylo přerušeno proto, že v související věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 59/2010 byla rozšířeným senátem tohoto soudu posuzována právní otázka související s projednávanou věcí. Rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 Afs 59/2010 – 143, publ. Pod č. 2511/2012 Sb. NSS, kromě jiného uvedl: „*(...) Kromě rozhodnutí o vrácení přeplatku bylo totiž vydáno i samostatné rozhodnutí o úroku. Celní úřad rozhodnutím ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1414-05/2009-036100-021, nevyhověl žádosti o úrok, odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2009, č. j. 5885/2009-030100-21, pak bylo napadeno žalobou, o níž rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 21. 4. 2010, č. j. 10 Af 7/2010 - 40, a kasační stížnost proti němu podaná je u tohoto soudu vedena pod sp. zn. 7 Afs 65/2010. Celní zákon ani daňový řád z r. 1992 nepředpokládají žádné formalizované řízení o vrácení úroků z neoprávněně zaplaceného cla či daně. Rozhodující je proto obsah žádosti. Požádá-li tedy subjekt jak o vrácení cla (daní) a současně i o úhradu úroků, není důvod k tomu, aby byla vedena dvě samostatná řízení. V daném případě stěžovatel žádost takto rozšířil v odvolacím řízení a žalovaný se tímto požadavkem v důvodech odvolacího rozhodnutí zabýval. (...)*“ Z citovaného usnesení rozšířeného senátu je patrné, že již v řízení o vrácení přeplatku se řešila otázka úroku, která se v tomto řízení řešit mohla. Začal-li následně celní úřad řešit otázku úroků v dalším samostatném řízení, byla v téže věci téhož účastníka vedena dvě řízení. To zakládá překážku litispendence, která brání tomu, aby

v druhém z řízení majících, přinejmenším zčásti, totožný předmět a tytéž účastníky bylo pokračováno.

Krajský soud tedy zcela správně posoudil právní otázku, že řízení ukončené napadeným rozhodnutím stěžovatele nebylo možno vést pro překážku litispendence.

Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníku řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu